

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **Alessandria Hradec Králové, spol. s r. o.**, se sídlem třída SNP 733, Hradec Králové, zastoupena Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2016, č, j. KUKHK-28389/DS/2016/GL, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. 1. 2018, č. j. 30 A 134/2016 - 38,

takto:

I. Kasační stížnost se **zamítá**.

II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Hradce Králové rozhodnutím ze dne 17. 5. 2016, sp. zn. SZ MMHK/067288/2016 OD2/MV MMHK/091957/2016, uznal žalobkyni vinnou z porušení
§ 38 odst. 1 písm. e) v příčinné souvislosti s § 37 písm. c) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých

souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb. (dále jen „zákon o podmínkách provozu“). Tímto jednáním se žalobkyně dopustila deliktu dle § 83a odst. 1 písm. l) citovaného zákona a byla jí uložena pokuta 500 Kč společně s povinností uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalovaný změnil rozhodnutí magistrátu ve výroku, avšak pouze z hlediska časového vymezení spáchaného správního deliktu a skutkovou větu upravil následovně: *„Dne 25. 04. 2014 v 20:50 hodin v obci Hradec Králové provozoval v rozporu § 38 odst. 1 písm. e) motorové vozidlo tovární značky Mercedes Benz SL63 AMG, registrační značky X, ačkoliv toto vozidlo nesplňovalo podmínky pro provoz na pozemních komunikacích. Při silniční technické kontrole provedené Policií ČR, DI Hradec Králové, bylo zjištěno, že vozidlo nesplňuje podmínky pro provoz na pozemních komunikacích, neboť vozidlo nemělo platnou technickou prohlídku a měření emisí – platnost do 27. 03. 2014.“*

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, který ji zamítl.

[4] Konstatoval, že rozhodnutí správních orgánů nejsou nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost ani pro nedostatek důvodů. Není pravda, že by výrok neobsahoval údaj, kdy a kde proběhla předmětná kontrola. Správní orgány se nemusely zabývat tím, zda žalobkyně vozidlo skutečně provozovala. Žalobkyně je v registru silničních vozidel evidována jako provozovatelka vozidla, které bylo předmětem policejní kontroly. Tuto skutečnost zjistili policisté již při lustraci během kontroly.

[5] Skutkovou podstatou daného správního deliktu není ověření, zda dané vozidlo skutečně není způsobilé k provozu na pozemních komunikacích, ale že provozovatel vozidla způsobilost neprokáže, a to předložením platného osvědčení o technické způsobilosti vydaného stanicí měření emisí a stanicí technické kontroly. Žalobkyní zmiňovaný § 37 odst. 1 písm. a) zákona o podmínkách provozu dopadá na jiné případy. Žalobkyně přitom nepopřela, že v době kontroly nemohla prokázat technickou způsobilost vozidla, neboť k tomu dni nemělo platné osvědčení o technické způsobilosti vydané stanicí měření emisí a stanicí technické kontroly.

[6] Žalobkyně neprokázala svá tvrzení týkající se naplnění liberačního důvodu, neboť nepředložila avizovanou nájemní smlouvu. Skutečnost, že tvrzená nájemní smlouva měla zavazovat nájemce dodržovat zákonné povinnosti, nelze považovat za vynaložení veškerého úsilí nutného pro případnou neodpovědnost za uvedený delikt.

[7] Soud konstatoval, že odůvodnění výše uložené pokuty nebylo zcela precizní a podrobné, nicméně obstojí, neboť úvahy, které ke stanovení pokuty ve výši 500 Kč vedly, jsou z rozhodnutí seznatelné. Maximální výše pokuty za tento delikt je 50.000 Kč; uložená pokuta tak byla při samé spodní hranici. I kdyby soud shledal odůvodnění nedostatečným, s ohledem na procesní ekonomii by to nebylo (při zvážení konkrétních okolností řešeného případu) důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

[8] Krajský soud shledal nedůvodnou i námitku, že žalobkyni nebylo v odvolacím řízení sděleno jméno oprávněné úřední osoby. Takový stav sice není žádoucí, nicméně porušení procesních pravidel samo o sobě nevedlo k nezákonnosti vydaného rozhodnutí.

Bylo by tomu tak, pokud by v jejím důsledku žalobkyně byla zkrácena na svých právech, k jejichž ochraně správní soudnictví primárně slouží. V konkrétní rovině to znamená, že o odvolání by musela rozhodovat vůči žalobkyni skutečně podjatá osoba. Tato skutečnost ale prokázána nebyla; žalobní námitky vůči oprávněné úřední osobě neměl krajský soud za opodstatněné.

[9] K otázce nařízení ústního jednání soud uvedl, že není-li to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, nemusí být nařízeno. Neplatí tedy, že by v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla muselo být ústní jednání nařizováno vždy. Posuzovaný případ byl skutkově jednoduchý. Deliktní jednání bylo spolehlivě prokázáno listinami založenými ve spise. Žalobkyně se mohla se všemi rozhodnými skutečnostmi seznámit nahlížením do spisu či při seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním, o čemž byla poučena. Žalobkyni nic nebránilo zúčastnit se dokazování mimo ústní jednání, neboť o provádění dokazování byla včas vyrozuměna.

[10] K námitce nenaplnění materiální stránky správního deliktu soud uvedl, že i této otázce se správní orgány mohly věnovat podrobněji, z odůvodnění rozhodnutí však plyne, že ji neopomněly. V zásadě platí, že existence společenské nebezpečnosti určitého jednání vyplývá již ze skutečnosti, že zákonodárce dané jednání kvalifikoval jako jednání protizákonné, např. jako jednání deliktní. Ve výjimečných případech, a to zejména s ohledem na mimořádné skutkové okolnosti, pak může být zjištěno, že jednání, které formální znaky protizákonného jednání naplňuje, nemusí představovat jednání společensky nebezpečné. V daném případě však žádné mimořádné skutkové okolnosti, které by k danému závěru teoreticky mohly vést, zjištěny nebyly a žalobkyně existenci takových okolností ani netvrdí.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a posouzení věci

[11] Žalobkyně (stěžovatelka) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížnosti z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."). Navrhuje zrušení rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení. Soud pro přehlednost strukturoval odůvodnění tak, že ke každé z uplatněných námitek vzápětí uvádí i její posouzení.

[12] Žalovaný se s rozsudkem krajského soudu zcela ztotožňuje.

[13] Stěžovatelka nejprve namítá, že krajský soud nezohlednil „retroaktivitu in mitius", neboť skutková podstata přestupku ke dni rozhodování krajského soudu již neexistovala, nebo existovala, avšak byla stanovena jiným ustanovením právního předpisu, který stěžovatelce není znám. Soud se měl věnovat tomu, zda daná skutková podstata stále existuje a v případě negativního zjištění správní rozhodnutí zrušit.

[14] Z hlediska časové působnosti norem správního práva trestního je zásadním východiskem posuzování trestnosti určitého jednání dle zákona účinného v době jeho spáchání. Pouze v případě, kdy se po spáchání správního deliktu právní úprava změní v tom směru, že je pro pachatele příznivější, jsou správní orgány i soudy povinny aplikovat pozdější příznivější úpravu. K tomu, zda nedošlo ke změně právní úpravy ve prospěch

pachatele, je třeba přihlížet *ex officio* (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 – 46, č. 3528/2017 Sb. NSS). Pokud ovšem správní orgán či soud takovou změnu neshledá, nemusí se v odůvodnění svého rozhodnutí k této otázce (za předpokladu, že námitka takové změny nebyla uplatněna) explicitně vyjadřovat; jednání pachatele pak posuzuje tak, jak je běžné, tedy podle právní úpravy účinné v době spáchání správního deliktu (srov. rozsudek ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1 As 305/2017 - 32, či obdobně rozsudky ze dne 2. 4. 2009, č. j. 1 Afs 145/2008, či ze dne ze dne 20. 8. 2009, č. j. 1 Afs 33/2009 - 124, týkající se prekluze práva vyměřit daň, tedy též okolnosti, ke které soudy přihlíží z úřední povinnosti).

[15] Stěžovatelčino jednání správní orgány kvalifikovaly jako správní delikt dle § 83a odst. 1 písm. l) zákona o podmínkách provozu. Dle tohoto ustanovení (ve znění účinném v době spáchání správního deliktu, tj. do 31. 12. 2014) se

právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel silničního motorového vozidla nebo přípojného vozidla provozuje vozidlo, které je podle § 37 technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích.
Stěžovatelce nelze přisvědčit, že po 1. 1. 2015 tato skutková podstata již neexistovala. V důsledku novelizace provedené zákonem č. 239/2013 Sb. byl tento správní delikt přesunut do § 83a odst. 1 písm. m) zákona o podmínkách provozu, dle kterého

se právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel silničního vozidla v rozporu s § 38 odst. 1 písm. a) provozuje na pozemních komunikacích vozidlo, které je technicky nezpůsobilé k provozu.

Novelizací provedenou zákonem č. 63/2017 Sb. účinnou k 1. 6. 2017 pak byla skutková podstata uvedeného správního deliktu přesunuta do písm. n) citovaného ustanovení.

[16] Do skutkové podstaty správního deliktu v novelizovaném znění byl toliko včleněn výslovný odkaz na zákaz provozování vozidla technicky nezpůsobilého k provozu obsažený v § 38 odst. 1 písm. a) zákona o podmínkách provozu, a vypuštěn odkaz na § 37 téhož zákona, který obsahuje vymezení podmínek, za kterých je vozidlo považováno za technické nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích. Skutková podstata daného správního deliktu nadále existovala a o trestnosti jednání stěžovatelky z pohledu správního práva trestního tak není pochyb. S ohledem na shora uvedené pak nepochybily správní orgány ani krajský soud, neboť stěžovatelka v průběhu předcházejícího řízení tuto námitku nevznesla, nebylo tedy třeba se touto otázkou v odůvodnění rozhodnutí explicitně zabývat.

[17] Další okruh námitek se vztahuje k výroku rozhodnutí magistrátu. Z výroku podle kasačních námitek nevyplývá, že stěžovatelka vozidlo skutečně provozovala, přičemž jde o definiční znak dotčeného správního deliktu. Krajský soud tuto otázku posoudil nesprávně. Ve výroku rozhodnutí musí být uveden též způsob spáchání přestupku. Skutek musí být jednoznačně identifikován, aby nemohl být zaměněn s jiným, a to i ve smyslu skutkové kvalifikace. Z výroku se nepodává, že stěžovatelka vozidlo vskutku provozovala, neboť není zřejmé, jak je měla provozovat (nebyla popsána činnost spočívající v provozování vozidla).

[18] Rozhodnutím magistrátu byla stěžovatelka uznána vinnou ze správního deliktu dle § 83a odst. 1 písm. l) zákona o podmínkách provozu, kterého se dopustila tím, že *provozovala silniční motorové vozidlo, které bylo dle § 37 písm. c) zák. č. 56/2001 Sb., technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích. Dne 25. 04. 2014 v 20:50 hodin v obci Hradec Králové provozovala v rozporu § 38 odst. 1 písm. e) motorové vozidlo tovární značky Mercedes Benz SL63 AMG, registrační značky X, ačkoliv toto vozidlo nesplňovalo podmínky pro provoz na pozemních komunikacích. Při silniční technické kontrole provedené Policií ČR, DI Hradec Králové, bylo zjištěno, že vozidlo nesplňuje podmínky pro provoz na pozemních komunikacích, neboť vozidlo nemělo platnou technickou prohlídku a měření emisí – platnost do 27. 03. 2014.*

[19] Dle soudu z výroku rozhodnutí bez jakýchkoli pochybností vyplývá, že stěžovatelka dané vozidlo provozovala; tento znak skutkové podstaty správního deliktu tedy správní orgán vymezil. Co se týče požadavku stěžovatelky na uvedení způsobu spáchání správního deliktu, správní orgán ve výroku jasně vymezil, v čem spočívalo spáchání deliktu – šlo o provozování vozidla bez platné technické prohlídky a měření emisí, jejichž platnost skončila dne 27. 3. 2014. Lze uzavřít, že skutek byl výrokem rozhodnutí magistrátu identifikován natolik jednoznačně, aby nemohl být zaměněn s jiným.

[20] Stěžovatelka namítá, že správní orgán nevysvětlil, co pojem provozovat vozidlo znamená, a neobjasnil, jak dospěl k závěru, že stěžovatelka vozidlo provozovala. V odůvodnění rozhodnutí není žádná zmínka o tom, z kterých důkazů či podkladů správní orgán dospěl k závěru, že právě stěžovatelka vozidlo provozovala. Stěžovatelka odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2014, sp. zn. IV. ÚS 2221/13, dle kterého pojem „provozovat vozidlo“ není identický se záznamem provozovatele v registru silničních vozidel, a tedy je nutné dokazovat, že vozidlo je vskutku daným subjektem „provozováno“, čemuž správní orgán nedostál. Správní orgán nemohl činit závěr, že stěžovatelka vozidlo provozuje, pokud nevysvětlil, co za provozování vozidla považuje a jak tento pojem vykládá, a neodkázal na žádný důkaz či podklad pro rozhodnutí, ze kterého by vyplývalo, že jej provozuje. Rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné. Stěžovatelka nerozumí tvrzení krajského soudu, že správní orgány nemusely tuto skutečnost prokazovat, neboť je „evidentní ze samotné skutkové podstaty“. Ze samotné skutkové podstaty nikdy nemůže být zřejmé, zda tato byla naplněna konkrétním jednáním v individuálním případě, není-li toto jednání identifikováno, popsáno, pojem „provozovat“ vysvětlen, a na základě tohoto podřazeno. Stěžovatelka se skutečnost, že je vedena v registru vozidel jako provozovatelka vozidla, podává z úředního záznamu policistů, poprvé dozvěděla až z rozsudku krajského soudu.

[21] K této námitce soud konstatuje, že skutečnost, že stěžovatelka byla v době spáchání správního deliktu provozovatelkou předmětného vozidla, je potvrzena jednak úředním záznamem ze dne 26. 4. 2014, ve kterém je jednoznačně konstatováno, že provozovatele vozidla zastaveného při silniční kontrole zasahující policista zjistil prostřednictvím lustrace. Stejně tak tato skutečnost plyne z oznámení správního deliktu (čl. 2 správního spisu) ve kterém je stěžovatelka také vedena jako provozovatelka. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného (srov. s. 5) vyplývá, že právě z těchto podkladů správní orgány při formování

svých skutkových závěrů ohledně osoby provozovatele vozidla vycházely. Není tedy pravda, že se stěžovatelka dozvěděla o tom, že správní orgány vycházely z úředního záznamu, až z odůvodnění napadeného rozsudku. Je též třeba zmínit, že stěžovatelka v odvolání ani v žalobě nezpochybňovala, že byla provozovatelkou vozidla, k vyvrácení tohoto skutkového zjištění nepředložila žádné (jednoduše obstaratelné) důkazy.

[22] Nález Ústavního soudu, kterého se stěžovatelka dovolává, pak vyvrací i další námitky. Byť se toto rozhodnutí zabývalo výkladem zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), nadto v řízení před civilními soudy, tedy nikoli v řízení o správním deliktu, lze některé jeho obecné závěry vztáhnout i na nyní souzenou věc. Ústavní soud zde konstatoval, že registr vozidel neobsahuje údaj o tom, zda je vozidlo provozováno. Tento závěr není založen ani na žádném zákonném ustanovení. Současně však Ústavní soud zdůraznil, že *již ze samotné skutečnosti, že vozidlo je vedeno v registru, je samozřejmě možno dovozovat, že vozidlo je provozováno (zpravidla tomu tak bude), to nicméně pouze za situace, kdy nebude jeho vlastníkem (provozovatelem) dostatečně prokázán opak*.

[23] Zde je pak nutno konstatovat, že stěžovatelka žádné skutečnosti, které by měly tento předpoklad vyvrátit, v řízení netvrdila, tedy ani neprokazovala. Ostatně skutečnost, že vozidlo bylo reálně provozováno, vyplývá ze samotných skutkových okolností případu (nikoli ze skutkové podstaty deliktu, jak poněkud nepřesně uvedl krajský soud) – vozidlo zastavili policisté při silniční technické kontrole, na pozemní komunikaci při jízdě v Hradci Králové. Vzhledem k tomu, že správní delikt, kterým byla stěžovatelka uznána vinnou, spočívá v provozování vozidla technicky nezpůsobilého právě k *provozu na pozemních komunikacích*, nemá soud žádných pochyb o tom, že tento znak skutkové podstaty byl naplněn. Za takové situace, kdy v průběhu správního řízení nevyvstaly žádné pochybnosti o tom, že vozidlo je provozováno, nemusely se správní orgány zabývat podrobněji definováním pojmu „provozování vozidla“.

[24] Stěžovatelka dále namítá, že v odůvodnění rozhodnutí nejsou obsaženy úvahy, jak správní orgán dospěl k závěru, že stěžovatelka provozovala technicky nezpůsobilé vozidlo. Tyto úvahy nepřípustně činil ve svém rozhodnutí až krajský soud. Pouhý odkaz na § 37 písm. c) zákona o podmínkách provozu nelze považovat za přezkoumatelné odůvodnění. Posouzení, zda bylo vozidlo technicky nezpůsobilé, je přitom rozhodnou skutečností. Pokud by správní orgán popsal, jak dospěl k závěru, že vozidlo nebylo technicky způsobilé k provozu na pozemních komunikacích, mohla by se stěžovatelka proti takovému závěru relevantním způsobem bránit. Pokud by správní orgán například uvedl, že tomu tak je proto, že stěžovatelka neprokázala technickou způsobilost vozidla, mohla by reagovat tím, že by technickou způsobilost prokázala. Je rozdíl mezi provozováním technicky nezpůsobilého vozidla a vozidla, které nemá platné osvědčení o způsobilosti, kdy § 38 odst. 1 zákona upravuje jednak zákaz dle písm. a): „*Provozovatel silničního motorového vozidla a přípojného vozidla nesmí provozovat na pozemních komunikacích vozidlo, které je technicky nezpůsobilé k provozu*“, vedle toho však normuje též zákaz dle písm. e): „*Provozovatel silničního motorového vozidla a přípojného vozidla nesmí provozovat na pozemních komunikacích vozidlo, které nemá platné osvědčení o technické způsobilosti vydané stanicí měření emisí a stanicí technické kontroly*“. Není přitom zřejmé, zda správní orgán kladl

stěžovatelce za vinu porušení písmene a), nebo písmene e), neboť se toto z rozhodnutí nepodává.

[25] Tato námitka není důvodná. Z výroku i odůvodnění rozhodnutí jasně vyplývá, že stěžovatelka byla uznána vinnou z přestupku dle § 83 odst. 1 písm. l) ve spojení s § 37 písm. c) zákona o podmínkách provozu, neboť provozovala vozidlo, které nemělo platnou technickou prohlídku a měření emisí. Je tedy zjevné, porušení jakého ustanovení správní orgány kladly stěžovatelce za vinu. Z výpisu technických prohlídek vyplynulo, že vozidlo mělo propadlou platnost technické kontroly (to potvrzuje i přiložená fotodokumentace z provedené policejní kontroly), hypotéza použité normy tedy byla naplněna.

[26] Další kasační námitka míří do odůvodnění výše uložené pokuty. Správní orgány se nevypořádaly se všemi zákonnými kritérii, která měly brát při ukládání pokuty v potaz (konkrétně způsobem spáchání, jeho následky a okolnostmi deliktu).

[27] Zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích v § 12 odst. 1 jasně stanoví, že *„[p]ři určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení*". Magistrát na straně 2 rozhodnutí uvedl, že vycházel ze závažnosti deliktního jednání, zhodnotil společenskou nebezpečnost – konstatoval, že stěžovatelka provozovala vozidlo, které nemělo platné osvědčení o technické způsobilosti, což neznamená, že vozidlo vykazovalo technické závady či bylo nebezpečné svému okolí (okolnost snižující společenskou nebezpečnost jednání). Dále připomněl, že za tento delikt je možno uložit pokutu až 50.000 Kč; vzhledem k uvedeným skutečnostem zvolil sankci při spodní hranici zákonného rozpětí (500 Kč), která dle magistrátu odpovídá závažnosti deliktu.

[28] Je zjevné, že magistrát postupoval při určování sankce a její výměry plně v souladu se zákonem o přestupcích. Zohlednil způsob spáchání (provozování vozidla bez platného osvědčení) a jeho následky (neohrožení okolí) i okolnosti, za nichž byl spáchán (vozidlo nevykazovalo technické závady). Správní orgán tak i vzhledem k povaze dotčeného správního deliktu dostatečně vyjevil své úvahy týkající se výše uložené sankce. Je třeba zdůraznit, že kritéria vyjmenovaná v § 12 odst. 1 o přestupcích jsou demonstrativní, není tedy třeba, aby správní orgány vyčerpávajícím způsobem přezkoumaly naplnění každého z nich, jak se domáhá stěžovatelka (např. řešení otázky míry zavinění, pohnutky či osoby pachatele v případě deliktu provozovatele vozidla založeném na objektivní odpovědnosti nemá své opodstatnění). Účelem tohoto ustanovení je dát správním orgánům kritéria k potřebné individualizaci ukládané sankce tak, aby nebyla arbitrární a pouze obecně odůvodněná. Správní orgán v této věci nepřekročil zákonné meze správního uvážení a stanovil sankci v přiměřené výši (srov. obdobně rozsudek ze dne 16. 8. 2016, č. j. 6 As 119/2016 – 36).

[29] Stěžovatelka dále namítá, že ji správní orgán zkrátil na právu vznášet námitku podjatosti oprávněné úřední osoby rozhodující o odvolání. Stěžovatelka v žalobě tvrdila, že oprávněná úřední osoba je vůči ní podjatá, neboť její postup nasvědčuje tomu, že se stěžovatelku snažila zbavit možnosti námitku podjatosti podat. Krajský soud však tuto

námitku posoudil nesprávně. Tím, že správní orgány upřely stěžovatelce právo vznášet námitku podjatosti, zkrátily ji na právu na přezkum ve dvou instancích.

[30] Nejvyšší správní soud se shoduje s krajským soudem, že skutečnost, že správní orgán nesdělil k žádosti stěžovatelky jméno oprávněné úřední osoby, je pochybením (viz rozsudky ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 – 52, ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016 – 39, aj.). Právo na informaci o oprávněné úřední osobě představuje důležitou součást práva na spravedlivý proces. Neposkytnutí této informace k výslovné žádosti tak nepochybně zatížilo správní řízení před odvolacím orgánem vadou. Nejvyšší správní soud se však ztotožnil s názorem krajského soudu, že tato vada neměla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci, které by bylo třeba zrušit. Nejpozději z předmětného rozhodnutí se stěžovatelka jméno oprávněné úřední osoby dozvěděla, a mohla námitku podjatosti vůči této osobě následně uplatnit v žalobě. Další argumentační úsilí stěžovatelky v kasační stížnosti na výše uvedeném jednoduchém závěru nic nemůže změnit. Je nepochybné, že stěžovatelce vznikla nesdělením jmen úředních osob jistá újma v tom smyslu, že v daném okamžiku nevěděla, kdo bude o věci rozhodovat, a nepochybně jí to znemožnilo vznést konkrétní námitku podjatosti proti dané osobě, ať již by taková námitka byla důvodná nebo ne. Nicméně pravidlo zakotvené v § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., které stanovuje, že soud zruší žalobou napadené rozhodnutí *pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*, předpokládá, že *a contrario* nebudou rušena taková správní rozhodnutí, při jejichž vydávání sice došlo k porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, a nezřídka i podstatnému, ovšem takovéto porušení nemohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Jinak řečeno, zrušit rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem je třeba tehdy, je-li rozumně představitelné, a to i jen jako jedna z více variant toho, k čemu všemu mohlo uvedené porušení ve spojení s dalším navazujícím vývojem řízení vést, že obsah rozhodnutí o věci samé by byl v důsledku tohoto porušení jiný, a navíc nejen jiný, ale současně i nezákonný, než pokud by k porušení nedošlo.

[31] Otázka dvojinstančnosti zde sama o sobě není nijak relevantní, neboť není cílem *per se*, nýbrž prostředkem k tomu, aby finální rozhodnutí bylo pokud možno zákonné. Zásada dvojinstančnosti zajišťuje, aby podstatné otázky v řízení řešené byly posouzeny takříkajíc „dvojím pohledem“. Takové posuzování má své procesní náklady v podobě délky a administrativní náročnosti řízení a mimo jiné právě proto bývá uvedená zásada v procesních předpisech zakotvena obvykle jen v jisté míře. V případě stěžovatelky nezákonné nesdělení jmen úředních osob, o nichž se nakonec ukázalo, že žádné důvody pro jejich podjatost nejsou patrné, mohlo teoreticky pouze „zrychlit“ řízení tím, že se nemusela námitka podjatosti v rámci řízení řešit. Něco takového však nelze považovat za okolnost, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Je nepochybně představitelné, že nutnost vypořádat námitku podjatosti (samu o sobě nedůvodnou) může v řízení o správním deliktu vést za jinak stejných podmínek k jinému výsledku řízení, než kdyby se tato námitka neprojednávala. Jiný výsledek řízení, k němuž možná mohlo dojít, kdyby k porušení ustanovení o řízení nedošlo, však ještě neznamená, že ten výsledek, k němuž došlo skutečně, byl sám o sobě nezákonný. Ve stěžovatelčině případě žádnou nezákonnost výsledku nelze spatřovat. Kasační námitka není důvodná.

[32] Dle stěžovatelky bylo třeba ve věci nařídit ústní jednání, neboť se nejedná o jednoduchý případ. Není zřejmé, co znamená „provozovat vozidlo“ a deliktní jednání nebylo spolehlivě prokázáno listinami. Na věc je třeba aplikovat závěry rozsudku ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42.

[33] K této námitce lze konstatovat, že s ohledem na ustálenou judikaturu (např. rozsudky ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46, ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 166/2015 – 29, ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016 - 53 aj.) nebylo v souzené věci nařízení ústního jednání nezbytné. Jak již soud uvedl výše, jednání, které je stěžovatelce kladeno za vinu, bylo spolehlivě prokázáno důkazy, které jsou obsaženy ve správním spisu. Nebylo třeba se podrobněji zabývat výkladem pojmu „provozovat vozidlo“ a z rozhodnutí je zřejmé, z jakých podkladů správní orgány zjistily, že stěžovatelka je provozovatelkou vozidla (viz bod [18] a násl. rozsudku). Úvaha, zda je třeba k projednání správního deliktu konat ústní jednání, musí vycházet z konkrétních skutkových okolností dané věci. Není proto případný odkaz stěžovatelky na rozsudek ze dne č. j. 2 As 111/2015 – 42. Skutečnost, že v této věci soud dospěl po posouzení individuálních okolností případu k závěru, že ústní jednání bylo účelné a mělo být nařízeno, neznamená, že tomu tak mělo být i ve stěžovatelčině věci (viz výše). Ani tato kasační námitka není důvodná.

III. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[34] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že stěžovatelčiny námitky jsou nedůvodné. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

[35] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaný nepožadoval náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, ani mu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. července 2018

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu